

Hallucináció

Újabb nap szállt fel az égen és a napok immár ismét péntekbe csaptak át. Eljött a várva várt délután amikor az embereknek végre nem kell már dolgozniuk és végre kipihenhetik a hét fáradalmait. Mindenki másképp. Valaki bulizni megy, mások meg egyedül maradnak, mert nincs kedvük menni sehova. Így tett az egyik ifjanc is, miután hazaért pénteken az egyetemről ledobta a táskáját, persze a szokásos módon kipakolt meg elrendezett mindent, átöltözött az otthoni ruhájába, majd elment ebédelni. Nyugodtan, szépen lassan kanalazta a levest, ami lassacskán elfogyott, végül visszament a szobájába. Kis helye volt, alig lehetett elférni a bútorok között. Egyik oldalon az ablak alatt egy ki asztalka helyezkedett el, mindkét oldalról szekrény határolta, ezek már egy-egy sarkot el is foglaltak. Az ajtó volt a harmadik sarokba, az ágya pedig a negyedikbe. Ilyen kis helyet kapott, de ő örült neki, sosem akart valami nagyobb, fényűzős szobát. Neki megfelelt ez is. Mindenfelé virágok és egyéb futónövények lógtak, ezekkel mindig szépen bánt és még egy ékesség csüngött a falon, ez pedig a féltve őrzött és ápolt kardja volt. Most is azt emelte le, magára csatolta és mint valami középkori emberke kísétált a közeli mezőre, ami szántóföld volt, csak néha azt is pihentetni hagyják, így most kiválóan alkalmasnak bizonyult edzésre. A házuktól csak fél kilométerre lehetett és mindig jól érezte ott magát a fiú, ha egyedül akart maradni. Most is így történt. Kivonta kardját és a megszokott mozdulatokat gyakorolta, amiket már régen tanult, ám most mégis felelevenített mindent. Sajátos technikát próbált kidolgozni, amivel segíthet védeni az embereket és az állatokat egyaránt. Minden mozdulatát megfontoltan és magabiztosan tette. Keze nem remegett, hihetetlen nyugalom és érzékkel forgatta fegyverét. A közelben állt egy öreg fa, ami sajnos időközben elpusztult és így ezen is gyakorlott, persze csak óvatosan, hisz azért a kardot sem favágásra találták ki, ennek ellenére számos lenyomat látszódott rajta. Egyet vágott oldalról, másikat fordulatból suhintotta vagy hátraszúrt, minden apró mozdulatnak megvolt a maga fortélya.

Így telt a délutánjából több óra is, aztán miután a napi adagot letudta, visszaindult a házukhoz és mivel már eléggé őszre járt az idő, lassacskán a nap is lefelé szállt. Láttá a hosszúra nyúlt árnyékát, miközben gondolkodott, ám másra is figyelmes lett. Valami apró és alig hallható neszezést... mintha lépések hangja lett volna. Szép lassan hátranézett, de nem látott ott senkit. Furcsállta, mert biztos volt benne, hogy nem képzelődött. Aztán folytatta útját vissza a házához, de időközben ismét hallotta az erősebb és tompa puffanásokat. Mégsem látott senkit. Úgy vélte, hogy talán már jó ideje nem evett és talán már kezdi a szervezete megtréfálni. Mire visszaért az otthonába, ismét hallotta, de nem tulajdonított neki jelentőséget. Felment a lépcsőn a bejárati ajtóhoz, ám akkor megpillantott a kerti tóra vetődő árnyat, de mikor hátranézett már megint nem látott semmit. Kezdte egyre furábban érezni magát... de azért nem ijedt meg. Bement visszahelyezte a kardot a megszokott helyére és vacsorázott, megzuhanyzott, aztán aludni tért, meg még közben ide-oda tévedett, néha tévé elé vagy telefonhoz, gép elé, mindig volt valami teendője.

Aztán lassan eljött az este tíz óra és aludni tért. Megágyazott magának, aztán bebújt a jó meleg ágyikójába és hamar álomba szenderült. Nem tudta mi történt, mert hamar egy mezőn találta magát, ismét edzés közben. Nagyon kifáradt benne, mint mindig most is sokat gyakorolt, aztán megint csakhamar hazafelé akart indulni, mert megszólalt a hasa, hogy azé nem kéne ennyire elhivatottan edzeni, néha lehet pihenni is. Így hát ismét a kis sétáról igyekezett hazafelé, mikor meghallotta megint azokat a furcsa zajokat. Úgy gondoltam, inkább a végére jár az egésznek. Megállt és nem mozdult. A lépések egyre erőteljesebbek lettek. Csak várt és nem mozdult, kezét a kard markolatán tartotta, ha szükség lenne rá. Aztán a hangok elhaltak... ám mégis kezdett egyre jobban félni a fiú, sőt, egyenesen megrettent, mikor meglátta, hogy a hosszúra nyúlt árnyéka mellett, egy másik látható, de csak egy kis részét látszódott, hisz nem mellette állt az a valami vagy valaki.

Nem tudta, hogy képzelődik-e vagy sem, de szépen a megszokott módon, lassan hátrafordulva megnézte, mi vagy ki is az árny tulajdonosa... meglepetésére egy furcsa lény állt mögötte, nem is lény, inkább egy robot. Nem állt úgy, mint aki támadni akarna, de mégis megijesztette a fiút, aki gyorsan elugrott előle és kardot rántott.

- Ennyire ijesztő volnék? – kérdezte a robotszerű lény, akinek ugyanúgy két lába és két keze volt, csak négy ujjal, igaz, leginkább egy „húsos” csontvázra hasonlított, ugyanis felépítésileg nagyon is hasonlított az emberre, csak a gerince jóval vastagabb volt és mívesen elkészített fémlapok borították, amelyek tökéletesen illeszkedtek egymáshoz. Tüdejénél egy nagyobb vért foglalt helyet, amihez a palástja is kapcsolódott, mindössze ezt a két ruhadarabot viselte. A feje azonban már nem hasonlított túlzottan az emberre. A két szeme az látszódott, hogy nagyon kifinomultan elkészített, tökéletes emberi szem volt, persze egy kis átalakítással, ugyanis azé voltak benne eltérő motívumok. Kicsit hosszúkásabb arc jellemezte persze haj nélkül, és a feje tetején két szimmetrikus csík húzódott. Fülei helyett is valami más kinövés látszódott, jóval nagyobb volt, mint egy emberi fül és három-három éles végződése volt. Orrnak semmit nem látszódott, csak szája, az is teljesen robotikusnak látszódott.

- Úgy látszik igen. – válaszolta saját magának a lény. – Nyugodj meg, nem azért vagyok itt, hogy bántsalak. Azt már régen megtehettem volna. A kard azért van nálam, ha szükséges meg tudjam védeni magam. – és tényleg, a palástja alól néha-néha elővillant mindkét oldalán helyet kapó kardok markolatai. Teljesen betakarta a palást, így még titokzatosabbnak tűnt.

- Ki vagy Te? – kérdezte szúrós tekintettel a fiú, miközben fegyverét egy pillanatra sem eresztette lejjebb.

- Guardisian. – hangzott a válasz. – Az örvezető. A valódi nevem egyelőre felesleges, hisz az csak bonyolítaná a helyzetet.

- Miféle örvezető? Mi a fene folyik itt?

- Úgy látszik még nem jöttél rá... de majd hamarosan ráfogsz. – tétovázott a lény, várta a fiú reakcióit, ő azonban nem sokat mozdult. – Szóval, az egész elég bonyolult. De Te nem itt laksz. A próba, melyet most is folytattál csak egy felkészítés része.

- Mi??? Ez most valami vicc? – harsant fel a hangja.

- Nyugodj meg. Felesleges idegeskedni és leengedheted a kardod, nem fog senkinek se baja esni.

- Inkább maradok így. – jött a válasz még most se történt változás.

- Hát jó, ahogy gondolod. Tehát ha hiszed, ha nem, ez egy olyan hely, ahol mindannyian csak ideiglenesen vagyunk. Ez valójában a Testőrség egyik kiképző világa. Önként vállalkoztál azzal a tudattal, hogy minden bizonnyal nem fogsz ilyenkor emlékezni mindarra, amire felesküdtél, de majd idővel kiderül és világossá válik minden számodra. – kezdett el sétálni Guardisian és elindult a srác háza felé. – Nem tartasz velem?

- Miért kéne Veled mennem? Azt se tudom ki vagy!

- Igaz. A nevedet már tudod. Guardisian. A Testőrségi Tanácsnak egyik embere. Hét éve haltam meg vagyis súlyos sebet kaptam, miközben egy maroknyi csapat próbálkozott feltartani egy hatalmas sereget. Egy részük halott, másik részük ilyen mint én, és párnak sikerült épségben maradniuk. Bonyolult, elhiszem, de meg kell értened. Akkor a sebeimmel nem tudtak mit kezdeni és mielőtt a túlzottan legyengült szervezet feladta volna a küzdelmet, az épségben maradt részeimet átültették ebbe a testbe. Hiába nézek így ki, mint amilyen vagyok, azért nem mindenem van ilyen anyagból. Az agyam, a szemeim, a szívem és a tudóm épségben maradt és még ami a legfontosabb... a lelkem is. Meg tudtam őrizni létem egységét.

- Értem, legalábbis azt hiszem, és mi az a Testőrség? – engedte le most már a kezét a fiú, de készen állt bármilyen támadás kivédésére.

- Örülök, hogy ennyire óvatos vagy, ugyanis a túlzottan hiszékeny embereket könnyű befolyásolni. Tehát, a Testőrség egy olyan szervezet, mely nem eszi meg a mások pénzét, hanem saját erőből áll fent és védi az életet. Nem rémlik valami? Te is valami ilyesmi emberke vagy nemde? Nem pisztolyokkal, puskákkal harcolunk, hanem kardokkal, amik nem akármilyen fémből készülnek. Képesek elnyelni még az energia egy részét is. Tehát a célunk, minél több életet megmenteni.

- Oh, ez jól hangzik, de akkor hogy jövök én a képbe? Én is Testőr lennék?

- Majdnem. A kiképzésednek hamarosan vége lesz.

- És akkor mi lesz?

- Említettem, hogy ez nem a valódi világod, így akik itt élnek, azok sem képezik a valódi világ részét. A kiképzés, tehát az erőgyakorlat véget ér lassan. Ugyanakkor ezt a lelki terhet kell még valahogy elviselned, akkor lesz teljes a képzés.

- Ez mi a hülyeség? Én nem értem... most akkor ez mint csak szimuláció?

- Valami olyasmi.

- Ez nem igaz, csak álmodom, vagy valami ilyesmi.

- Igen, pontosan.

- Nah, jó, ezt fejezzük be, ez valami hülyeség. – horkant fel a fiú.

- Ahogy gondolod, van időd. Majd csak észreveszed, de nincs sok időd. – felelte Guardisian, majd amikor a srác megint felé nézett már nem volt ott.

- Most meg...??? – nem értette az egészet.

Nem tudta mi van, nem értette az egészet, fogalma sem volt hogy mit higgyen, vagy mit ne. A reggeli ébredése kicsit furcsa volt, olyan szokatlannak tűnt. Mégis minden megvolt, amit keresett. Egy kiadós reggeli után meg felöltözés után ismét jobbnak látta, ha megnyugvasként inkább kimegy és gyakorol megint.

Kisétált, és szerencsére megnyugodott, hogy sehol senki és nyugodt körülmények között lehet. Kivonta kardját és a megszokott mozdulatokat utánozta. Szúrt, vágott, suhintott, mindent csinált különböző pozíciókba, aztán a kedvenc fájához is odament. Finoman vagdosta a fáját, egyik oldalról, másik oldalról, szépen gyakorolt, lassan fél óra is eltelt, és a nap is egyre magasabbra kúszott az égen. Aztán ahogy a fával gyakorolt, egyszer csak valami furcsa jelenséget vett észre. Ahogy suhintott, a kardja átszaladt a fán és valami furcsa hullámokba ment át a fa. A fiú nagyot nézett és nem tudta mire vélje. Meglepődésében legyezett még egyszer a fára, amin először átcsusszant a kard, majd amikor visszafelé húzta, akkor már megakadt rajta.

- Ezt nem értem... mi a fene van itt? Csak nem álmodom megint??? – kezdte magát furcsán érezni. – Te jó ég, mi folyik itt?

Nem értett semmit, ijedtében úgy döntött, hogy inkább hazafelé indul, az a biztos. Útközben most semmi neszt nem hallott, de furcsa volt minden. Nem értette, hogy mi történik vele. A házak kezdtek elmosódni körülötte, de még látta a dolgokat. Ám minél közelebb ért az épületekhez, annál jobban folytak szét, és egyre jobban ideges lett. Már a közeli tárgyakat sem látta, így történt meg, hogy sikeresen elbotlott egy fatörzsben és hanyatt vágta magát. A kard is kirepült a kezéből, amikor felnézett a fűből, már alig látta a házakat.

- Ez nagyon nem lesz jó így! – tápászkodott fel, majd felkapta a földről a fegyverét, amit még látott és továbbindult. Megpróbált azon az úton menni, amin jött, de valahogy minden más volt, mint amilyennek látszódott. Úgy döntött, hogy futni kezd és talán elér valamit és a foltok is kezdenek majd szétoszlani, ám a futásból csak húsz méterre ha jutott, aztán valamibe esett egy hatalmasat és úgy gurult tovább több métert is. Eléggé fájlalta az oldalát, és inkább nem akart felállni. Pár perc múlva jobbnak látta, ha mégis tesz valamit, nem akart még segítségért kiáltozni a sérülésen kívül nagyobb baja nem volt. Aztán már felült és kelt volna fel, mikor egy hatalmas erő vissza leterítette a földre, mintha valaki fejbe vágta volna szép kis erővel. Aléltan bukott a földre és a kard is kirepült a kezéből...

Aztán ebből az alélt állapotból hirtelen felriadt. Mint aki ki volt fáradva, úgy szuszogott, folyt róla a veríték és nem tudta, hogy mi történt. Pedig nem volt más, mint egy álom. Legalábbis úgy rémlett neki, de már nem tudta, hogy mit higgyen. Tisztán emlékezett mindenre, de mégsem. Valami furcsaság volt itt az egészben. A fejéhez kapott, amit azért eléggé érzett, hogy fáj neki.

- Valaki szépen adott nekem. De mi a fene volt ez? – kérdezte magától, miközben kikelt az ágyából.

Valamit mégis furcsállott. Ő sem értette, miért van ez, de mintha mégis idegen környezetben lenne. Talán csak hallucinált, gondolta ő is. De nem... ez valahogy más volt. A bútorokon a helyükön, a növények és a kard is, mégsem volt valami rendjén. Magára kapta köntösét és alaposan szétnézett. Minden megvolt, de a nagy sötétben csak homályt látott. Megkereste a villanykapcsolót, de persze nem működött.

- Éjnek idején áramszünet? De jó! – morgolászott, aztán kinyitotta az ajtaját. Ment volna ki a folyosóra, ám akkor hirtelen a semmiből az ajtóba vágódott egy tör. A fiú szinte halálra rémült, azonnal hátraugrott, be a fal fedezékébe. Az ajtaja kinyílt, de ő nem mozdult. Óvatosan kilest a fedezékéből, ám a sötétségben senkit sem látott. Kihúzta a tört az ajtóból és látta, hogy valami cetli van rajta. Abban a pillanatban elkezdtek felkapcsolódni a lámpák. Először csak a hozzá közeli részen, és látta, hogy tényleg nem stimmel valami, mert egy hatalmas nagy csarnokban van, a lámpák egymást után szépen megmutatták mit is takar a terem. A srác egyszerre ámulatba esett és halálra rémült. Nem tudta, hogy mi történik vele, pedig ezt már nem álmodta. Abból már egyszer felébredt. Halk kattogás jelezte, hogy a lámpák még mindig sorba kapcsolódnak fel. Majd a következő pillanatban a kis papírdarabkára pillantott, amin csak egy szó állt: „Harcolj!”

- Micsoda? Mi a franc... - nézett ki az ajtón és látta, hogy a terem végén egy sötét ruhába öltözött ember áll, rajta fekete palást és csuklya. – Nem tudom ki találta ki, de ez elég nagy baromság! – ám kezdett egyre jobban megijedni, amikor látta, hogy az ember felé indul. Cipője talpa vagy egésze valami fém anyagból lehetett, mert hallatszódtak az erős puffanások minden egyes lépésénél. És a hangok egyre csak nőttek. A fiú nem tudta mitévő legyen, ám amikor már félúton járt az idegen odaugrott a falhoz lekapta kardját és visszatért az ajtóhoz. Az idegen már elég közel volt. Úgy döntött inkább kilép a szobájából, az lesz a biztos.

A terem közepére sietett és védekező pozícióba állt, várva ellenfelét. Ezt nem akarta hagyni és nem is volt biztos magában, de nem tudott mit tenni, nem volt sehol egy ajtó vagy ablak, ahol kiugorhatott volna. Az idegen megállt tőle vagy húsz méterre és egy ideig nem mozdultak. Több, hosszú percen keresztül néztek farkasszemet. Az idegesség majd megölte a fiút és félt is, mert nem tudta, milyen játékba is keveredett, elrohanhatott volna, de nem akart, ezt egy kihívásnak is érezte, akár álmodja, akár nem.

A nagy gondolkodást mindössze csak annyi zavarta meg, hogy a támadója felé ugrott és elkezdődött a küzdelem. Jobbról vágott, majd balról, és elég keményen támadt, nem volt kezdő az biztos. Többször is rá akart vágni ellenfelére, ám a fiú sikeresen védte magát, minden oldalról, ám közben mégis hátrált egy picit, nem tudta annyira tartani magát. A következő pillanatban a támadó fordulatból akart szűrni egyet, de a fiú ezt is háritotta igaz, jobb megoldás nem lévén inkább hátraesett, de így lehetősége nyílt egy kisebb akcióra, és lábával sikeresen el is buktatta támadóját, aki azonban hamar talpra ugrott.

- Ki vagy Te? És mit akarsz? – kérdezte teli indulattal a srác.

Válasz azonban nem érkezett, inkább folytatódott a harc, védte magát ahogy tudta, ám később már nemcsak kard-kard ellen, hanem az ellenfele könyökkel keményen orrba is vágta, amitől a fiú esett egyet, ám a fegyvere a kezében maradt. Az idegen odalépett hozzá és le akarta szűrni, de ő elgurult a helyéről, aztán felugrott és ismét buktatott egyet. Ő is le akarta dőlni földön fekvő áldozatát, vagy legalább megsebesíteni, ám az lábbal jó oldalba rúgta, amitől a fiú nyekkent egyet ismét a padlón. Nem igazán tetszett ez neki és kicsit agresszívra vette a dolgokat, mivel nem volt azé ő sem egy kis csontkollekció. Habár nem volt annyira jártas a harcművészetekbe, azé próbálkozott vele. Egyik támadását kivédte

ugyan ellenfele, ám következőben ő is kapott az oldalába egy rúgást, amit egy buktatással viszonzott. Sokáig hadakoztak így, tíz perc is eltelt, de még nem jutottak semmire egymással bár már itt-ott vérzett a fiú is, az nem látszott, hogy ellenfele mennyire sérült. Újabb hosszadalmas, küzdelemmel teli percek szálltak tova, mikor már azé látszott rajtuk a fáradtság és előbb a fiú zuhant ismét a földre, kardját kiejtve a kezéből, majd a következő pillanatban ellenfele is, akinek kezéből a srác kirúgta kardot.

- Add fel! Vagy most már kössünk fegyverszünetet! – ez a beszólás azonban csak azt érte el, hogy majdnem kapott ököllel egyet, amit épphogy sikerült kikerülnie, utána viszont még erőt merített valahonnan is és nagy csetepatéba kezdett. Ám ellenfele ismét beindult, ő is adogatott mindent. A srác azonban erősebbnek tűnt, ám egyszer mégis elkapta a támadó hátulról és fojtogatni kezdte. Ez azonban nem nagyon tetszett neki, lábbal erőteljesen rúgott egyet, minek hatására ismét szabad lett, majd a következő pillanatban a lehető legnagyobb erővel könyökkel hátraütött egy olyat, hogy a támadó képébe talált, aki hatalmasat esett a földön és úgy látszott nem akarózik felkelni.

Ám az ifjonc sem érezte magát túl jól. Ismét valami furcsa erő kerítette hatalmába és azt hitte képzelődik, mert támadója eltűnt, sehol sem látta, körbenézett, de semerre sem látszódott. Ekkor a semmiből egy nagy fényesség jött és összerogyott...

Nem ájult el, csak majd szétment a feje. Nem tudta mi történt, kezdett megőrülni, úgy érezte. Ám ismét teljes sötétségben volt, nem tudta, hol van. A következő pillanatban kinyílt egy ajtó és fényesség áradt be, többen is bejöttek a szobába és a fiú is megpróbált feltápászkodni, de nem sok sikerrel. Látta, az árnyakat, de még nem látott teljesen. Főleg akkor nem, mikor a szobában is felkapcsolták a világítást.

- Mi folyik itt? – kérdezte a srác.

- Ha minden igaz, teljesítetted a próbád. – felelte egy ismerős hang. – Most már a valódi világban vagy. Ez már nem trükk és nem optikai csalódás, nincs semmi gondod és találkozatsz azokkal is, akiket a szimulációban megismertél.

- Hú, azt hiszem ez most egy picit bonyolult.

- Ne aggódj, hamarosabban jobban leszel és majd tisztulni fog a kép. Ha azt nézzük, eddig csak szimulációban éltél, persze mindent a lehető legjobbnak igazítottunk, legalábbis próbáltunk, most pedig itt vagy a valóságban.

- Mi??? Az egész életem csak hallucináltam??? – kérdezte erős kétségek között az ifjonc.

- Részben, de akiket megismertél, azok mind léteznek. Most már a Testórság tagja vagy, bár a beiktatásra még várni kell, hivatalosan már az vagy. Remélem jól fogod magad érezni és hamarosan visszatérnek az emlékeid. Mert ugye valamire Te is felelős vagy. És Remélem, hogy igaz barátokra lelsz itt köztünk. Mindenben segítünk, amiben csak tudunk, de addig még pihenj és érezd magad itthon, ha bármire szükséged van, mi itt leszünk. Most magadra hagyunk még egy picit. – felelte és szépen kivonultak a teremből, mivel a fiú csak bólintással jelzett nekik.

A srác tényleg furcsán érezte magát. Nem tudta, hogy most álmodik vagy nem, lassacskán tisztán kezdett látni és egyre jobban érezte magát. Kicsit furcsa volt ez neki, de kez-

dett hozzászokni mindenhez. Kis pihenés után beszélt Guardiannal és hosszú órákon keresztül sikerült megbeszélniük mindent és kezdett visszatérni a memóriája is, hogy vajon mit ígérhetett anno akkor. Érezte is, hogy valahogy nincs benne az a szorongás és valami más, mint a szimulációban, amikor hallucinált. Így a Testőrség egy újabb erős taggal gyarapodott, hogy segítsék megmenti azokat, akik megérdemlik, és hogy az életért küzdjenek. Minden tudásokat erre fordítják, hisz ők az Élet legjobb védelmezői és őrzői, a Testőrök...

Scott Mcbayer

2005. október 10.